

HOLE A MÍČKY NEROZHODUJÍ

V Československu prý není „podnebí“ pro pozemní hokej. Není divu. V zemi, kde je v létě národním sportem kopaná a v zimě lední hokej, skutečně těžko zakotví jiný sport. A přitom právě pozemní hokej je jedním z mála sportů, který se může pochlubit starou tradicí. Hrál se u nás již v roce 1887. Stáří má tedy úctyhodné. A není bez zajímavosti, že i prvního mistrovství Evropy v ledním hokeji před více než padesáti lety se zúčastnili právě naši hráči pozemního hokeje, tenkrát ovšem ještě ve své vlastní „pozemkářské“ výzbroji.

Kde hledat příčinu malé popularity pozemního hokeje? Vždyť nás pozemkářů „holomajzníků“ je vlastně hrstička – těžko té třitisícové „základně“ říkat jinak. Nejenom v Praze, ale v celém Československu neexistuje ani jedno jediné regulérní hřiště výhradně pro pozemní hokej! Většinou, poněvadž se pozemní hokej hraje na hřišti jen o něco málo menším, než je fotbalové, používáme fotbalových hřišť. A protože nejsme fotbalistům nějak zvlášť vítanými hosty, musíme o každou chvilku tréninku opravdu tvrdě bojovat. Ovšem, fotbalové hřiště není nejideálnějším prostředím k naučení se nejzákladnějším prvkům jemné techniky s malým, korkovým, kůži potaženým míčkem.

Druhou takovou bolestí jsou hole; jsou k nám dosud většinou dováženy. Už jsme je sice také začali vyrábět, ale v kvalitě máme ještě co dohánět. Ale ani tyto dvě skutečně závažné příčiny nejsou rozhodující. I za těchto málo příznivých podmínek mají pozemkáři na svém kontě hezkou řádku úspěchů, které korunovaly vítězství našich mužů ve Středoevropském poháru.

Zatím co v Praze jsou svědky našich bojů – většinou prázdné tribuny – v ostatních našich městech přichází i několik stovek diváků. Když přijdou naše mužská družstva na příklad do Klatov, nechybí moc přihlížejících do tisícůvek. A ani v zahraničí jsme neudělali nikdy ostudu. Muži na

„Do toho! Do toho!“ – slyšeli jsme na nedávném turnaji o Štít města Českých Budějovic, kterého se účastnilo šest ženských družstev pozemního hokeje. Finalovým utkáním na novém hřišti, které si sportovci vybudovali brigádnicky, přihlíželo na 400 diváků. Dnes jenom diváci – zítra už to možná i zkusí potěškat hůl a prohnat míček...

příklad neprohráli za poslední tři roky ani jediné mezinárodní utkání. Velmi cenného a obdivuhodného úspěchu dosáhlo družstvo žen Spartaku Stalingrad, které loňského roku sehrálo přátelské mezinárodní utkání v Norimberku s mistrem 1. ligy a zvítězilo 1:0. V družstvu Norimberka bylo i několik hráček reprezentačního družstva NSR; vrátily se právě z šestinedělního zájezdu do Anglie, která je pravým rájem pozemního hokeje. 60 000 registrovaných hráček tam mají – to je něco! Takovému mezinárodnímu utkání Anglie–Skotsko přihlíželo 45 000 diváků. Ale i my jsme si zahrály při deseti tisícové návštěvě. Bohužel to byl náš první mezinárodní křest, první start na zahraniční půdě – v NDR. Prohrály jsme tenkrát pravda 2:1; uvážíme-li však, že v samotném Lipsku je „jenom“ 25 ženských oddílů, neopovažujeme se ani pít po tom, kolik registrovaných hráček mají v NDR celkem.

Kolébku pozemního hokeje je Indie, která je několikanásobným olympijským vítězem. A naši hráči s nimi dokázali v r. 1954 v Praze remisovat.

Z úspěchů se tedy můžeme po právu radovat: jméno československého hokeje je v Evropě dobře známo. Patříme k obávaným, ale i vyhledávaným soupeřům. Díváme-li se však na tu naši „základnu“, jsme už smutnější. A tady především záleží na nás na všech, kdož jsme za svůj milovaný sport po léta bojovali, abychom si zajistili důstojné nástupce. Mladých potřebujeme na hřišti nejvíce! U nás, i v jiných družích sportu. A hlavně – aby jim nechyběla láska a bojovné srdce, které musí provázet každého, kdo si nějaký sport zamiloval a chce v něm něco dokázat.

JARMILA AUTENGRUBEROVÁ,
členka reprezentačního družstva ČSR

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Mezitím, co poručík Dub s kadetem Bieglerem se ještě hádali na schodech o tom, zdali kadet, který není ještě nikam zařazen, má nárok na jitrnici nebo ne, dole v kuchyni zatím byli již syti, rozložili se po lavičích a hovořili o všem možném, při čemž bafali z dýmek o sto šest. Kuchař Jurajda prohlásil: „Tak jsem vám dnes udělal báječný vynález. Myslím, že to udělá úplný převrat v kuchařství. Ty přece víš, Vaňku, že jsem nemohl nikde v této proklaté vesnici najít marjánku do jitrnic. Ale lidský duch chápe se v nouzi nejrůznějších prostředků.“

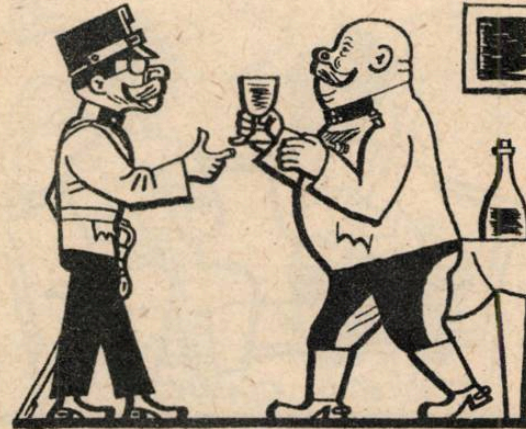
8. Když jsem se tak marně sháněl po marjance, napadlo mně, že musím najít aspoň nějakou náhražku. A tak jsem našel v jednom stavení pod obrazem pověšený myrtový věneček. Byli tam novomanželé, myrta byla ještě dost svěží. Musel jsem celý věneček třikrát pařit ve vařící vodě, aby lístky změkly a pozbyly štiplavé chuti. To se rozumí, když jsem jim bral ten svatební věneček, že bylo mnoho pláče. Rozloučili se se mnou s ujištěním, že mne za to nejbližší koule zabije, protože je to rouhání. A nikdo z vás nepoznal, že místo marjánkou voní myrtou.“

9. „V Jindřichově Hradci,“ ozval se Švejk, „byl před lety uzenář Josef Linek a ten měl na polici dvě krabice. V jedné měl směs všeho koření, které dával do jitrnic a jelit. V druhé měl prášek na hmyz, poněvadž ten uzenář už několikrát zjistil, že jeho kunšafti rozkoušali v buřtě štenice nebo švába. Von držel ve své dílně na čistotu a zasepal všude ten prášek na hmyz. A tak jednou dělá jelita a měl při tom rýmu. Popadne tu krabici s práškem na hmyz a vsypal to do prejtu. Vod ty doby chodili lidi pro jelita jen k Linkovi. Lidi se mu tam do krámu přímo hrnuli.“

10. „Kuchařské umění se nejlépe pozná ve válce, zejména na frontě,“ poznamenal jednoručák Marek. – „Ještě za míru,“ s neobyčejnou vážností řekl Švejk, „točila se celá vojna kolem kuchyně. Měli jsme vám v Budějovicích obřadního Zákreje a ten, když nějaký voják něco provedl, říkal: „Ty pacholku, jestli se to bude ještě jednou opakovat, tak udělám z tvý huby důkladně naklepanou roštěnou, rozšlápnu tě na bramborovou kaši a pak ti to dám sežrat. Potéže z tebe kaldoun s rejží, budeš vypadat jako prošípovanéj zajíc na pekáči nebo faširovaná pečeně se zelím!“

11. Další výklad byl přerušen velikým křikem nahoře, kde končil slavnostní oběd. Bylo slyšet hlas kadeta Bieglera: „Voják má již v míru znát, čeho vyžaduje válka, a ve válce nezapomenout, čemu se naučil na cvičišti.“ – Poručík Dub křičel: „Prosím, aby bylo konstatováno, že jsem již po třetí uražen!“ Ale rozjaření důstojníci volali na Duba jeden přes druhého: „Bez štolby to nejde! – Splašený mustang! – Krasojedec!“ Hejtman Sagner rychle do něho vrazil odlivku kořalky a uražený poručík Dub si přistavil židli k Lukášovi, který ho přátelsky uvítal.

12. Smutná postava kadeta Bieglera byla jaksi přehlédnuta, přesto, že kadet Biegler se přesně dle předpisu hlásil kolem stolu. Biegler si vzal plnou sklenici, usedl potom zcela skromně k oknu a čekal na vhodný okamžik, aby mohl uplatnit své znalosti z učebnic. Poručík Dub, kterému ty hrozné přiboudliny lezly do hlavy, z čista jasna zahulákal: „S okresním hejtmánem jsme vždy říkali: Patriotismus, věrnost k povinnosti, sebedůvěra, to jsou ty pravé zbraně ve válce. Připomínám to zejména dnes, kdy naše vojska překročí brzy hranice!“